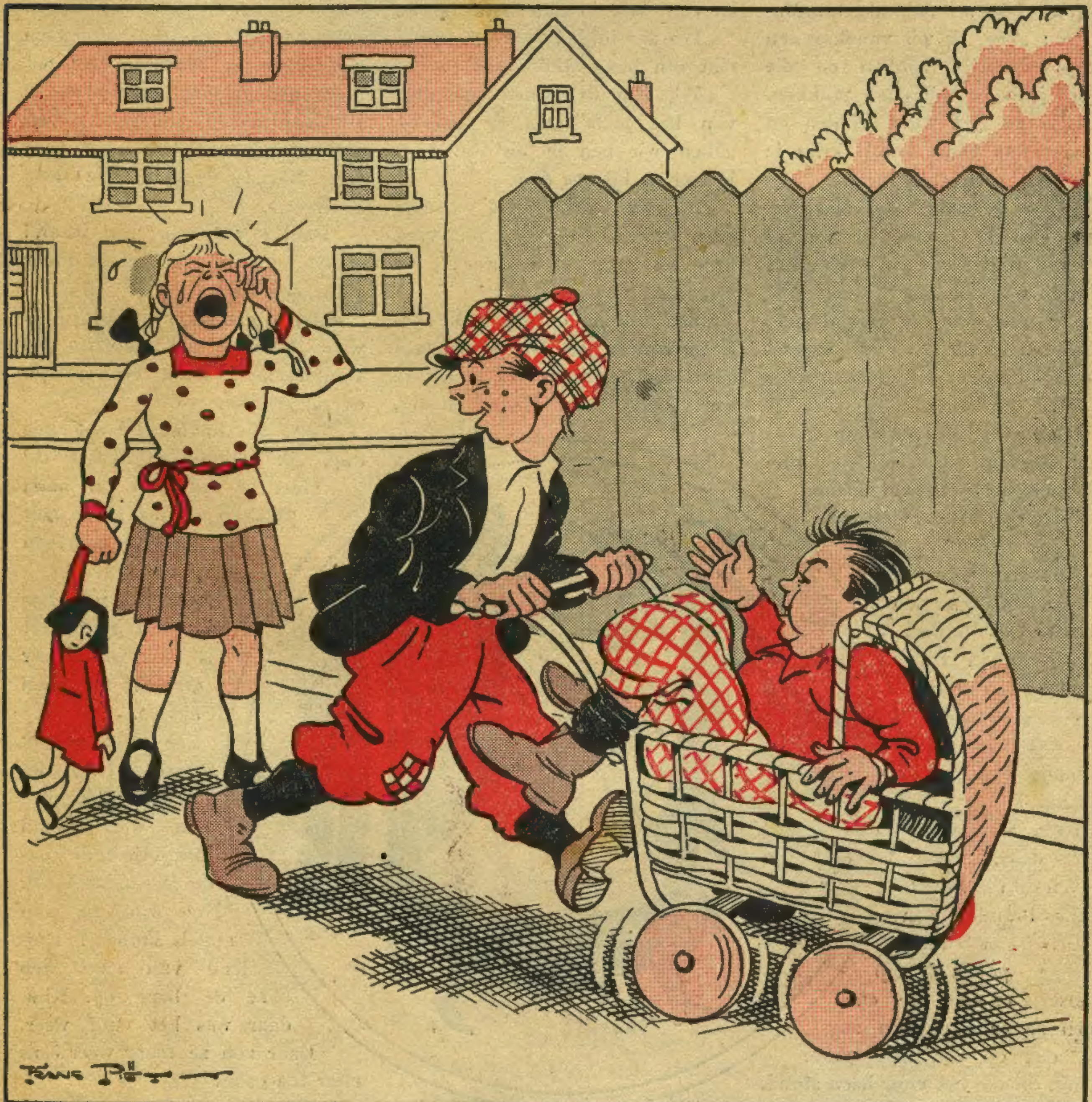
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 20 JANUARI 1938

EEN VREEMDE POP!

WAT DE MAAND DECEMBER VOOR MARIETJE DEED

DOOR CORRY ERKENS

JOLANDA en Marietje woonden bij hun grootmoeder in een heel klein huisje. Marietje was een lief meisje, maar Jolanda, o, die was toch altijd zo onaardig tegen haar zusje.

Op een goede dag in December, toen het heel koud was en overal op de bergen een hele dikke laag sneeuw lag, zei Jolanda tot Marietje: „Zeg, ik wil vandaag een bosje viooltjes hebben en die moet jij voor mij gaan plukken. Als je ze niet kunt vinden en zonder iets thuis komt, krijg je vóortaan geen eten meer."

„Maar, Jolanda," zei Marietje, „hoe kan ik nu viooltjes vinden? Overal ligt sneeuw. Viooltjes bloeien nu toch niet!"

„Je weet wat ik gezegd heb, Marietje. Vooruit," en meteen deed ze de deur achter haar zusje dicht.

Daar stond Marietje nu in de kou. Ze had alleen een heel dun manteltje aan en haar kleine mutsje op. Wat moest ze nu toch doen?

Huilend liep ze de bergen in. Ze zou de viooltjes immers nooit kunnen vinden. En dan kreeg ze geen eten meer! O, wat was die Jolanda toch on aardig.

Kijk, wat was dat daar, hoog boven op die berg? Daar brandde een vuur. Met kleine vlugge pasjes liep Marietje er naar toe, en toen ze er aankwam zag ze, dat op een hele grote bank, die om het vuur heen stond, twaalf mannen zaten, allen met hoge puntmutsen op en ze hadden lange pijpen aan. Ze zeiden niets. Ze keken alleen maar stil in de vlammen. Degene, die bovenaan zat, had een grote witte baard en een stok in zijn hand.

„Wie zijn jullie?" vroeg Marietje met een bang stemmetje.

„Wij zijn de twaalf maanden van het jaar," zei de oudste. „Maar wie ben jij en wat kom je hier zo bij ons doen?"

„Ik moet van Jolanda viooltjes gaan zoeken en als ik ze niet vind krijg ik geen eten meer!" zei Marietje.

„Zo," zei de oudste. „Die Jolanda ken ik wel. Dat is een heel stout meisje. Maar wij zullen je wel helpen, hoor. Maand Maart, kom jij eens hier bovenaan zitten en doe je best."

„Dat zal ik zeker doen, December," zei Maart en hij ging bovenaan zitten. Hij nam de stok van December over, en zwaaide daarmee boven de vlammen. Daardoor laaiden de vlammen hoog op en het werd heel warm. De sneeuw begon te smelten, de bomen kregen knoppen, het gras werd groen en daartussen, o, Marietje kon het haast niet geloven, daar bloeiden allemaal mooie viooltjes. „Vlug, pluk vlug," riep December haar toe. Marietje plukte een heel bouquetje.

„Dank je wel, hoor, lieve maand Maart," zei ze, „nu ga ik maar gauw naar huis."

Jolanda kon maar niet begrijpen waar Marietje die viooltjes gevonden had. Want er lag toch overal sneeuw.

„Zeg," zei Jolanda de volgende dag, „ik heb zin in appels. Jij moet er wat voor mij gaan plukken en als je ze niet vindt, krijg je voortaan geen eten meer."

„Maar, Jolanda, hoe kan dat nu? Het is toch winter. Er groeien nu geen appels."

„Je weet wat ik gezegd heb, Marietje. Vooruit." En weer stond Marietje in de koude December-wind. Hoe zou ze aan appels komen? Huilend van angst liep ze de berg op. Kijk, daar was het vuur weer. Daar zou ze maar weer eens naar toe gaan.

Toen ze er aan kwam, zei de maand December tegen

Huilend liep ze de bergen in.

„Twee appels, wat heb ik daar nu aan?"

haar: „Maar, Marietje, ben je er al weer? Wat kom je nu vandaag weer doen?"

„Ik moet appels halen voor Jolanda! En als ik ze niet vinden kan, krijg ik geen eten meer."

„Huil maar niet hoor, Marietje, wij zullen je wel helpen. September, kom jij eens bovenaan zitten en zwaai de stok eens boven de vlammen."

September ging op de plaats van December zitten en zwaaide de stok. Weer laaiden de vlammen op. De sneeuw smolt, maar de bomen kregen deze keer geen bladeren en knoppen. Nee, het was nu juist andersom, de blaren van de bomen vielen naar beneden. Marietje keek naar een appelboom, en ja, daar zag ze er een. Hoog boven in zijn takken zaten prachtige rode appels. „Vlug, Marietje, schud de boom maar eens flink, dan komen ze wel naar beneden," zei December.

Marietje schudde aan de boom en daar viel al een appel. Marietje schudde nog een keer en weer viel een prachtige rode appel op de grond.

„Vlug, Marietje, nu naar huis," zei de maand December.

Marietje wilde nog meer appels rapen, maar de boom was al verdwenen en er zat dus niets anders op dan met de twee appels naar Jolanda te gaan. Toen ze thuis kwam nam Jolanda haar direct de appels af. „Zo," zei ze, „je hebt zeker onderweg de andere opgegeten. Twee appels, wat heb ik daar nu aan?"

„Och, Jolanda," zei Marietje, „ik kan er werkelijk niets aan doen; ik kon er maar twee te pakken krijgen."

„Daar geloof ik niets van. Je zult ze vast wel opgegeten hebben."

Maar toen Marietje vol bleef houden, dat dat niet zo was, werd Jolanda boos. „Ik zal zelf wel eens gaan kijken, of er niet meer te krijgen zijn," zei ze. Ze deed haar dikke wintermantel aan en ging op weg.

„Ik zou toch wel eens willen weten hoe Marietje aan die appels gekomen is," dacht Jolanda, toen ze de berg opliep. „Kijk, daar brandt een vuur. Daar zal ik maar eens naar toe gaan." En na een poosje kwam ze ook aan de plaats waar de maanden zaten.

„Wat kom jij hier doen?" vroeg December aan haar.

„Dat gaat niemand wat aan, dwaze sneeuwbaard," zei Jolanda brutaal.

„Zo," zei December, „dat zullen we dan eens zien," en hij zwaaide zijn stok over het vuur. O, wat begon het daardoor te sneeuwen. En koud dat het werd! Jolanda bibberde helemaal. Ze wilde vlug naar huis toe lopen, maar dat ging niet. Alle wegen waren versperd door de sneeuw. Ze kon alleen nog maar naar December en zijn makkers terug gaan. December lachte toen hij haar aan zag komen.

„Zo, ben je daar weer?" vroeg hij.

„Ja," huilde Jolanda, „ik kan niet meer naar huis. Overal ligt sneeuw en daardoor kan ik de weg niet meer vinden."

„Dat komt er nu van, als je zo brutaal bent," zei December. „En dat niet alleen. Ik weet ook, Jolanda, dat jij altijd heel onaardig bent tegen je zusje Marietje. Die heb je er in al die kou op uit gestuurd om viooltjes en appels te plukken. Als ze die niet gevonden had, zou ze van jou geen eten meer gekregen hebben. Foei, Jolanda, je moest je schamen," zei December heel boos.

„Wat moet ik nu doen?" huilde Jolanda.

„Wat je doen moet, Jolanda, wel, dat is heel gemakkelijk. Je hoeft alleen je leven maar te beteren. Je zult eens zien, dan kun je ook altijd de weg naar huis vinden. Als je dat belooft en als je je daaraan ook werkelijk houdt, zullen wij je wel helpen."

Toen Jolanda beloofd had, dat ze voortaan aardiger zou zijn voor haar zusje en niet meer zo brutaal, liet December de maand Maart zijn stok boven het vuur zwaaien. De sneeuw smolt weer en de wegen kwamen weer te zien, zodat Jolanda de weg naar huis nu gemakkelijk vinden kon.

Sinds die tijd leefden de beide zusjes in grote vriendschap en dat hadden ze allemaal aan de maand December te danken.

DE WAARDE VAN MOLLIE

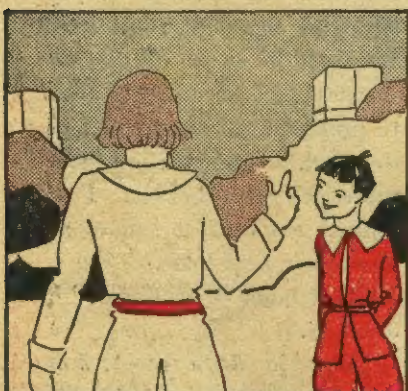
Van Braat keek Dikkie lachend aan,
En zei: „Wat ben je groot.
Ik heb jouw aandeel goed belegd,
Voortaan ben j' uit de nood."

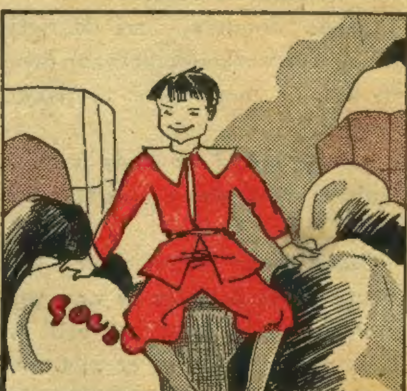
Hij nam ons Dikkie mee naar 't schip,
En toond'm daar zijn schat.
Hij zei: „Je krijgt van me tot loon,
De helft van wat 't bevat."

„Hoe kom ik daaraan?" vroeg hij blij,
„Ik wist niet dat een kat,
Veel waard was." — „Ja," zei Van Braat,
„Daarginds wàs Mollie dat.

Jouw kat heeft een heel vorstendom,
Behoed voor ondergang.
'k Liet Mollie daar en kreeg dit mee.
Maakt dat goud jou niet bang?"

„Welnee," zei Dikkie, „want daarom,
Kwam ik naar Kwak-en-Das.
't Heeft lang geduurd, maar 'k heb het nu,
'k Wist wel dat het er was."

Thans vierde Dikkie op zijn beurt,
Triomf bij groot en klein.
Hij kocht een fonkelnieuw, mooi pak,
Met schoentjes van satijn.

De burgemeester in persoon,
En heel de raad met hem,
Bracht Dikkie ook al een bezoek,
En prees hem nog met klem.

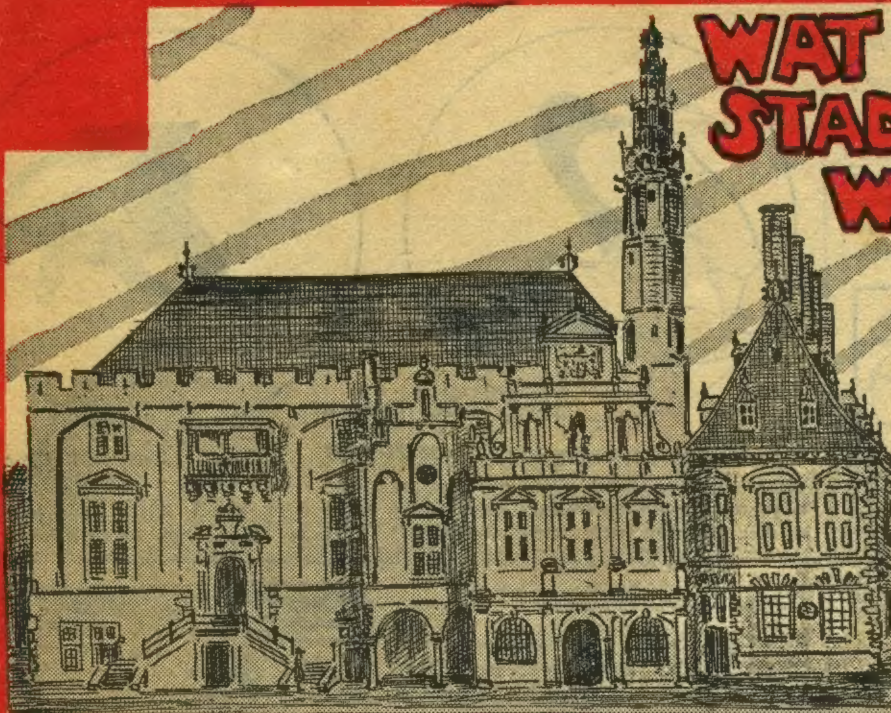

Tot eereburger werd hij dra,
Benoemd van Kwak-en-Das.
En de fanfare speelde een lied,
Dra toen het avond was:

Maar Dikkie dacht: Hier blijf ik niet,
Het wordt mij hier benauwd.
Ik weet wel wat ik gauw genoeg,
Thans doen zal met dat goud.

WAT IS EEN STADHUIS WAARD?

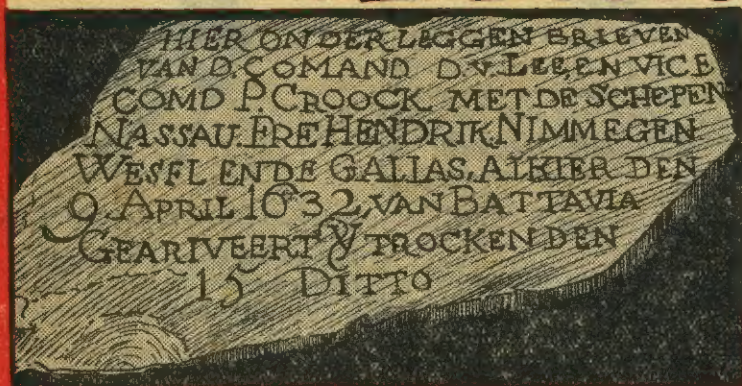
DE VROEDSCHAP VAN HAARLEM HEEFT ZIJN STADHUIS IN 1798 VERKOCHT VOOR 7900 GULDEN. DE STAD HEEFT HET RAADHUIS LATER VAN DE STAAT WEER TERUG GEKREGEN VOOR...... VIER SCHILDERIJEN. EVEN GOED ALS DE KOOPSOM KLINKT OOK DE LOSPRIJS VRIJ ONAANNEMELIJK VOOR HEM, DIE HET FRAAIE GEBOUW ER GOED OP AANKIJKT, DAT EENS DE STATIGE BURCHT WAS VAN DE GRAVEN VAN HOLLAND

RATTEN ZIJN WELKOM.

IN MONTANA (AMERIKA) TENMINSTE; HET IS DAAR VERBODEN DEZE DIEREN TE DODEN, WANT IN DE MIJNEN WAARSCHUWEN ZE DOOR TE VLUCHTEN, DE MIJNWERKERS VOOR HET DREIGEND GEVAAR VAN EEN INSTORTING.

DE POSTSTEEN.

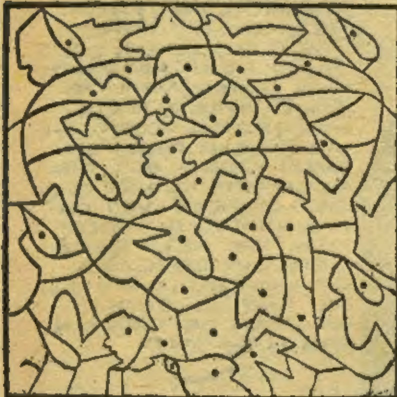

IN HET MUSEUM VAN KAAPSTAD WORDT NOG EEN POSTSTEEN BEWAARD, WAARONDER DE OOST-INDIËVAARDERS IN VROEGER TIJDEN DE BRIEVEN LEGDEN, WELKE BESTEMD WAREN VOOR DE BEMANNING VAN SCHEPEN, DIE NA HEN DE HAVEN VAN KAAP DE GOEDE HOOP AANDEDEN. DEZE STEEN DEED DUS DIENST ALS BRIEVENBUS

BONT ALLERLEI

Hoed, waar ga je met dat mannetje naar toe?

Wat een hoed, zeg!
O nee, zien jullie hem niet? Nou, zoek hem maar eens vlug op. Alle hokjes met een punt even kleuren en dan zien jullie, dat die man geen paraplu nodig heeft!

Hoe zit 'm dat?

1. Jantje wil 'n stuk papier, dat dubbel zo lang is als breed, met drie keer knippen verdelen in acht vierkantjes van gelijke grootte. Hoe doet hij dat?
2. In welke straat worden de pannekoeken maar aan één kant gebakken?
3. Wat is kleiner dan de bek van een vogel?

Drie-woorden-rebus 9

In het eerste kan men personen of voorwerpen vervoeren.
Het tweede noemt men ook het schip der woestijn.
En het derde ziet men alleen in het winterseizoen.

Schaduwbeelden

Een zwaan toveren op de muur is een klein kunstje. Kijk maar hoe die jongen het doet en dan kunnen jullie 't net zo goed.

Willen jullie een dier op de muur toveren? Kijk dan eens goed naar het plaatje. Het is heus niet moeilijk.

Een krachttoer

Je zet een leeg lucifersdoosje op zijn smalste kant rechtop. Dan meet je vier voetlengten vanaf het doosje, ga je op je linkervoet steunen en probeer je met je rechtervoet het doosje om te trappen. Je mag je handen hierbij niet gebruiken en je rechtervoet mag de grond niet raken, ook niet nadat je 't doosje hebt omgeworpen, anders is dit een bewijs dat je je evenwicht niet hebt kunnen bewaren. 't Lijkt heel gemakkelijk, maar probeer het maar eens eerst.

Even lachen

Moeder: „Ons Marietje huilt de hele dag. Waar zou ze die tranen toch allemaal vandaan halen?"
Pietje: „Zeg, moeder, ze zal toch geen waterhoofd hebben?"

Wie raadt het?

Een rij witte paarden,
Een heuveltje rood.
Ze stampen en trapp'len
Op leven en dood.
Zo, schouder aan schouder,
Staan z'in het gelid.
Zeg, meisjes en jongens,
Wat raars is toch dit?

Oplossingen vorig nummer

MUURPUZZLE

1. Boerin. 2. Berin. 3. Rein. 4. Ren. 5. Er. 6. Ver. 7. Veer. 8. Erven. 9. Verven.

IJS-HOCKEY

DRIE-WOORDEN-REBUS 8

1. Baanwachter (B-aan-W-acht-er).
2. Slaapmuts (Sl-aap-muts).
3. Molensteen (Molen-st-een).

WIE RAADT HET?

1. Je adem.
2. De laatste of 12e jongen neemt het bord met ei en al.

GOED EN GOEDKOOP KNUTSELEN

Dit keer iets voor de groteren en voor de kleineren.

1. Een korfje.

Ook alweer met stevig karton, dus geen duur materiaal. Nodig hiervoor zijn: 4 stukken karton, gesneden volgens fig. A en 1 stukje (vierkant) volgens fig. B. Het in elkaar zetten levert geen moeilijkheid op. Fig. C toont zulks duidelijk genoeg. Let wel op, de hoekjes worden dit keer niet geplakt, maar bij elkaar gehouden door touwtjes of nog beter leren bandjes. Daarom moeten er in de randen van het karton eerst flinke gaatjes worden geboord. Voorzichtig voor het inscheuren!

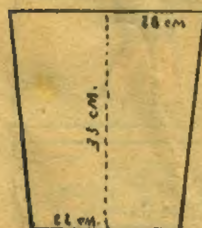

Fig. A

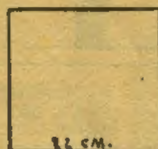

Fig. B

De buitenkant wordt beplakt met papier. De kleur moet je zelf maar kiezen. Ook de binnenkant.

Natuurlijk is het bakje ook in triplex uit te voeren. Voor de bodem neem je dan een steviger plankje en de hoeken voorzie je aan de binnenzijde van een flink latje. Zo'n bakje heeft het voordeel, dat men het mooi kan beitsen of schilderen en het in stevigheid nog zeker betrouwbaarder is dan karton.

Fig. C

2. Rondjes plakken.

Voor de kleineren is dit een zeer leuk werkje. Het gaat erom, uit allerlei papiersoorten en kleuren, rondjes te knippen ter grootte van een cent, een dubbeltje of een flinke knoop b.v. Met die rondjes kunnen jullie dan heel aardige tekeningen plakken. We geven enige voorbeelden aan, zoals: een klok (de wijzers, enz. teken je 'r maar op), de zon, kersen, druiven (mooi kleuren met kleurkrijt), paddenstoeltjes, bloemen op stengel, een kuikentje, een muis, enz. Je hebt er geen idee van wat je al niet kunt fabriceren met die leuke rondjes. Probeer het maar eens en tracht vooral eens nog andere figuurtjes samen te stellen dan de hier afgebeelde. Maar niet in jullie vingertjes knippen en voor alle voorzichtigheid maar eerst een dikke krant op het tafelkleed leggen!

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

DE VERGETEN BRIEF.

